

Sygn. akt IV CSK 369/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku T. K.
przy uczestnictwie M. W.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 18 października 2013 r., sygn. akt IX Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w O. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w G. z dnia 10 kwietnia 2013 r., którym dokonany został podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między uczestnikami w odniesieniu do określenia nieruchomości, które jako składniki gospodarstwa rolnego wchodziły w skład tego majątku oraz do ilości i terminów zapłaty rat dopłaty i wyrównania udziałów, obciążających uczestnika, a w pozostałym zakresie oddalił apelacji uczestników.

Uczestnik w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy skargi kasacyjnej przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej upatrywał w niewątpliwie błędnym zaliczeniu nieruchomości będących składnikami gospodarstwa rolnego do majątku wspólnego, podczas gdy zostało ono kupione zaledwie dwa dni po zawarciu małżeństwa, w akcie notarialnym wskazane zostało, że stanowi ono jego majątek osobisty, bo decyzja wskazująca go jako kandydata do nabycia, wydana została przed powstaniem wspólności i wnioskodawczyni nie kwestionowała tego stanu. W odniesieniu do tych nieruchomości czynności prawne w czasie trwania wspólności podejmował jedynie uczestnik. Nieprawidłowo określona została także wartość nakładów na majątek odrębny uczestnika.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Do realizacji

celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z przesłanek objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać. Doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia w świetle jej podstaw oraz motywów zaskarżonego wyroku nie daje przesłanek do oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję rażących błędów w zakresie wykładni i stosowania prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, która Sąd Najwyższy w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego oparte zostało na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[aw]